

Červenec 1946

Vítr a slunce si pohrávaly se záclonami. Chlapeček se na židli usmál. Zdálo se mu, že jakási neviditelná bytost, citlivá na laskání této letní neděle, si hraje za tkanou látkou na schovávanou. Chlapec by se zavřenýma očima přísahal, že slyší pod motivem medailonu radostné hýkání.

„Gérarde!“

Chlapeček seděl rovně, dlaně měl položené vedle talíře. Odvrátil pohled od okna vedoucího do zahrady. Kytice mečíků, lilí a jiřin vydechovaly opojnou vůni. Jejich oslňující barvy tvořily v přítmí místnosti světelné skvrny. Kuličky zeleného hrášku, netečné ke konverzaci u oběda, se v omáčce s kuřetem kutálely a střenky nožů je smetaly k okraji talíře.

Duchem nepřítomný Gérard zase začal žvýkat a patami bušil do nohou židle. Příliš ho nezajímala témata, jež u stolu nakousli jeho strýc, rodiče a prarodiče: mluvilo se o požadavcích na zvýšení mezd, zapříčiněných nárůstem cen potravin, o *nejmenších plavkách na světě*, o jaderném pokusu, který provedli před několika dny Američané na atolu Bikini v Tichém oceánu, a o norimberském procesu.

„Göringova obhajoba usiluje o nevinu. Z toho běhá mráz po zádech.“

Gérardův strýc podal stříbrný košíček s pečivem svému sousedovi.

„Obžalovaní se necítí odpovědní za zločiny, z nichž je obviňuji,“ utrousil Gérardův otec, než se zakousl do topinky.

Chlapeček odstranil z kuřete kůži, která se mu teď v ústech přeměnila na kuličky ve tvářích, a přiložil k ústům bílý ubrousek. Zatvářil se, že si otírá pusou, ale zatím nepozorovaně vyplivl do ubrousku rozžvýkané maso. Jako každou neděli od konce války přijde později kočka a zlikviduje stopy jeho těžkého zločinu. Jedna událost však narušila pořádaný běh věcí. Nad křišťálovými skleničkami se ozval hlas.

„Tati, včera večer jsem viděla maminku.“

Gérardova sestřenice sedící nehybně zády k oknu u svého talíře se usmívala. Pohledy se stočily k dívence s hustými vlasy, krátce sestřiženými na šíji. Temná ofina jí padala až k obočí a pod ní zářily smaragdové oči.

„Přišla do mého pokoje a sedla si na postel.“

Gérard nedokončil pohyb. Vánek zvedl záclony a všichni u stolu se zachvěli. Strýc si pořádkem vyčistil vousy cípem ubrousku.

„Elso, buď zticha, prosím.“

„Měla na sobě ty kytičkované šaty. Ty, co máš tak rád, tati.“

Babičce uniklo zasténání. Zamávala rukou před obličejem, jako by odháněla mouchy.

„Elso, jdi nahoru do svého pokoje,“ přikázal strýc.

Holčička měla obličej bílý jako stěna.

„Vzkazuje ti, že se o ni nemáš bát. Maminka se má dobře. Říkala, že vás líbá. Všechny. I tebe, Gérarde. Ale nechce už, aby její synovec krmil pod stolem kočku, je to nechutné.“

Gérard upustil ubrousek. Rozžvýkané maso se mu ocitlo na krátkých kalhotách a jeho eskamotérský kousek byl odhalen. Vzápětí mu na levé tváři přistál políček.

„Už jsem ti řekla, abys s tím zase nezačínal!“ zahubovala Gérardova matka.

Chlapci stouply do očí slzy a udělalo se mu špatně od žaludku. S hlavou skloněnou k zašpiněným kalhotám už neviděl strýce, jak vstává od stolu, bez okolků bere svou dceru a vede ji do jejího pokoje. Elsin pláč se ozýval na schodišti a nikdo se neodvážil vzít si dezert. Větrničky k velké Gérardově lítosti zůstaly v krabici – matka ho dostrkala ke schodům dřív, než si stačil zapnout vestu.

„Můžeš si pospíšet? Takový nemotora!“

Gérard nesnášel sestřenici od té doby, co se zbláznila.